

Col. 2.

Iob. 40.

Rom. 8.

Iob. 5.

Esa. 44.

Pfal. 95.

Hier. 9.

2. Co. x.

Deut. 4.

Pfal. 3.

Gen. 1.

Hebr. 1.

Ro. 14.

Pfal. 2.

Ioh. 1.

Phil. 2.

Esa. 42.

Ioh. 17.

Ioh. 3.

EPIST.

Gala. 4.

2. Co. 6.

Luc. 12.

1. thes. 2.

1. Tim. 1.

Ioh. 5.

Matt. 7.

Mat. 10.

Mar. 4.

Luc. 8.

Esa. 66.

FINIS.

maliter, L qd estis vos Jq in baptismo sanctificati estis, & p opa bona exercitati. L Nemo vos seducat J laudādo, blandiēdo, simulando, ornate loquēdo, aut simili modo. L Si qs videt inter vos sapiens esse in hoc seculo J, i. seculari sapientiā habere, se sapiens putare, & ab alijs sapiens reputari, L stultus fiat J mudo, i. talē sapientiā ā se repellat, seipsum stultum reputet, saltē in se, qā ex seipso nō habet nisi ignoratiā tenebras, nec cupiat in mudo sapiens reputari, sed amet nesciri, L vt sit sapiēs J deo, i. vt verā sapientiā mereat ā deo acquirere. L Sapia em̄ huius mudi J, i. carnalis prudētia, de q̄ dictū est ad Rom. Prudentia carnis, mors est, L stultitia est apud deū J, i. ā deo stulta iudicatur, Imo & naturalis seu phica sapientia, q̄ fide & dono sapiēs nō ornat, stulta est corā deo, i. infructuosa & tumida, qd authoritate scripturā probat Apks: L Scriptū est em̄ J in libro Iob: L Cōprāhendā J, i. concludam & capiam L sapiētes J mudi L in astutia J, i. in apparente sapia L eoz J Nra translatio habet sic: Qui apprehendit sapientes in astutia eoz, & consiliū prauoz dissipat, Cui cōsonat qd per Esaiā de dño dī: Cōuertens sapientes retrorsū, & sciam eoz stultā faciens. L Et iterū J scriptū est: L Dñs nouit cogitationes hoim, qm̄ vanā sunt. L Ita q̄ nemo gloriē in hoibus J actando se baptizatū seu doctū ab illo, vel illo, sed in solo dño gloriē. L Oia em̄ vā sunt J, i. vřę feruituti & vtilitati parata & deputata, L siue Paulus, siue Apollo, siue Cephas J, i. Petrus archiapłs, L siue mūdus J iste sensibilib, s. corpora cęlestia, elementa & mixta. De corpori bus em̄ cęlestib⁹ Moses in Deut. Solē, lunā & oia astra cęli creauit dñs de⁹ tuus in ministeriū cūctis gentib. Et Psal. Oia, inq̄, subie cisti sub pedib. eius. Et in Gen. dñs loqur: Faciamus hoim &c. & p̄t bestijs terrā, & piscib. maris, & auibus cęli, vniuersaq̄ creaturā. Sed & angeli administratorij spūs sunt. L siue vita J, i. operatio nra vt vobis proficiat, L siue mors J corporalis vt p vobis, si opus fuerit, sustineat. L siue p̄sentia J bñficia dei q̄ ha betis in re, L siue futura J pmissa q̄ habetis in spe. L Oia em̄ J hęc L vřa sunt J aliq̄ modo, vt dictū est. L vos autē J estis serui atq̄ discipuli J Chrī J & estis eius iure creationis, gubernationis ac liberationis. L Chrī autē dei J Chrī secundū diuinā naturā est dei pater, tanq̄ vnigenus & naturalis filius eius. Secundū humanitātē vero est dei tanq̄ minister ipsius, factus obedi ens vřę qd a mortem, de q̄ deus ait per Esaiam: Ecce intelligit seruus meus, & exaltabitur. Hinc etiam filius dicit ad patrē: Omnia mea, tua s̄nt. Et: Ego nō quāro gloriam meam.

¶ Expositio cap. 4. Sic nos existimet homo, vt ministros Chrī. Art. IIII.

Ratēra docet Apłs, qd debeāt subditi de superiorib, suis sentire, ne eos plus, q̄ decet, magnificēt, nec eos cōtemnant, si forte in aliquibus minus excellentes videntur. L Sic nos J apłs & p̄dicatores ac Chrī vicarios existimet homo J, cunq̄ fidelis L vt ministros Chrī nō vt principales, aut grā collatores, L & (vt) dispensatores J hoc est, exhibito res seu distributores L mysterioz dei J, i. diuinoz sacoz. Vel, mysterioz dei, i. ecclesiasti coz officioz. L Hic iam q̄ritur J, i. ā vobis Corinthijs interrogat atq̄ discuit, L inter dispensatores vt fidelis qs inueniatur J, i. qs dispensatoz istoz sit verus dispensator, cui possit dispēlatio secure cōmitti. Corinthij em̄ inter dispensatores hos discernēbat, vnū approban tes, alii repbātes. Sed qā hoēs sancti tale iudiciū nō formidat nec reputat, subdit: L Mihi autē p minimo est J, i. nihili pōdero L vt ā vobis Jadhuc carnalib⁹ L iudicet J iudicio repbatiōis, itaq̄ dispensator indign⁹. L aut ab hūano die J, i. ab hoie i hoc tēpore pegrinate, L sed neq̄ meip̄s iudico J iudicio absoluto ac diffinitiuo, dānando vřę meip̄s. Debet tñ hō iudicare seip̄s iudicio discussiōis & repbatiōis opinatiū, & stimādō se peccatorē vilē ac mi serē. L Nihil em̄ mihi cōsci⁹ sum J, i. de nullo pctō remorsū cōscie habeo: de p̄teritis em̄ satisfeci, & scio qā indulta sunt mihi. Nec obstat qd alibi dicit, Venit Chrī pctōres saluos facere, q̄s ego prim⁹ sum. Hoc em̄ dixit hñdo respectū ad tēpus p̄teritū, q̄ p̄sequēbat ecclesiā. L Qui autē iudicat me J, i. ad quē p̄tinet absolute iudicare de secretis cordis mei, J dñs est J q̄ sol⁹ nouit corda hūana: nā & p̄r omē iudiciū dedit filio. L Ita q̄ nolite añ tēp⁹ J extre mi iudicij L iudicare J iudicio diffinitiuo de secretis ac dubijs, maxime alioz, L q̄s q̄ veniat dñs J ad iudiciū, L q̄ & illūinabit abscondita t̄brarū J hoc est, pctā occulta faciet manifesta, ponēdo ea in lumine cognitiōis, sicut ait: Nihil occultū qd nō sciat. L & manifestabit con silia cordiū Jan bona & iusta fuerint, an nō, put p Esaiā p̄fatur: Ego autē opa eoz & cogitatiōes eoz venio vt congregē, L & tūc laus J, i. finia saluatoria & meritoz p̄statio L erit vnicuiq̄ J bñ agētī ā deo J, i. Chrō iudice, q. d. Tūc nullus laudabit, nisi quē deus laudauerit, & oēm laude dignū de⁹ laudabit. L Hęc autē vřs transfigurauit in me & Apollo J, i. ista q̄ scripsi de vřa gloriatiōe inani, q̄ qlibet gloriat in eo q̄ sibi eloquentior videt & doctior, vel cui magis afficit, grā exēplī seu figuratē dixi de me atq̄ Apolline, cū tñ nō gloriaremī ni in nobis, sed magis in pseudoapłs & mūdi huius phīz magistris, q̄s nolui noiatim exprimere, ne maior dissēnsio fieret, sed loco illoz expressi me & Apollo, q̄ tenus eis dē rationibus, q̄bus p̄baui nō esse gloriandū in Apollo & me, intelligatis nō esse gloriandū in his in quibus gloriāmini. Quod vřę feci, L propter vos J id est, ad vestri instructionem, videlī